VIIKONVAIHDE

VIIKON ÄLÄHDYS

Tyytyväinen se, joka muistaa onnen hetket, muttei kokemiaan vääryyksiä.

PÄHKINÄ

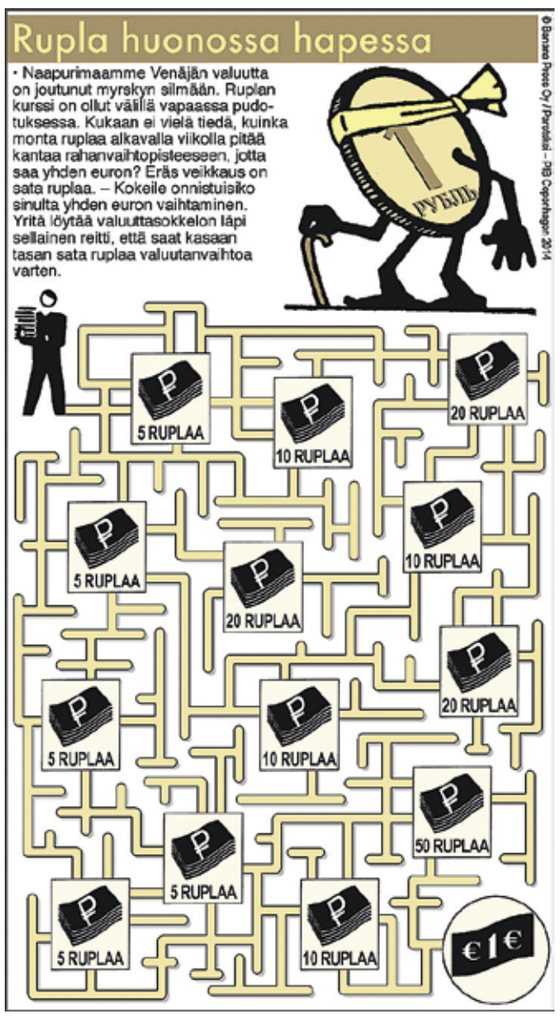

SUDOKU

Taso: Vaikea

	9	8		2			1	
	7				9			
2			4		6		9	8
	4	9						
8			6		3			4
						1	8	
3	1		7		2			9
			5				7	
	8			4		5	3	

Sudoku-tehtävän 461 ratkaisu.

9	2	6	7	8	4	3	1	5
7	3	8	1	5	6	9	4	2
5	1	4	3	2	9	6	8	7
4	5	2	8	6	7	1	9	3
6	7	1	9	4	3	5	2	8
3	8	9	5	1	2	4	7	6
8	4	7	6	9	5	2	3	1
2	6	3	4	7	1	8	5	9
1	9	5	2	3	8	7	6	4

Tehtävä numero 462.

Täytä ristikko siten, että jokaisella pysty- ja vaakarivillä (ja paksuilla viivoilla rajatuissa 3 x 3 laatikoissa) on jokainen luku yhdestä yhdeksään. Kerran ja vain kerran! Apua Sudokun ratkaisuun osoitteessa: www.sudoku.org.uk

EDELLISEN RISTIKON RATKAISU

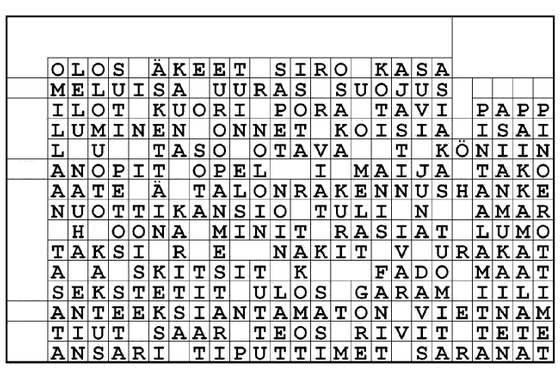

JOULUPUKIN MUORIN TARINOITA

Hämmennystä Joulupukin konttorilla

”Hyvänen tavaton sentään”, hämmästyi Karoliinatonttu yhtenä joulukuisena aamuna tullessaan joulupukin toimistoon.

”Ihan tavaton tapaus, ennen kuulumaton. Voi hyvänen aika sentään.”

Karoliina kääntyi ja sulki oven huolellisesti perässään, käänsi vielä lukkoonkin ja pysähtyi.

”Milläs minä nyt tämän menen kertomaan... Mutta pakko se on.” Karoliina tunsi olonsa hyvin hämmentyneeksi lähtiessään hitain askelin kohti keittiötä, Korvatunturin hermokeskusta.

***

”Joulupukin Muori, kyllä nyt on tapahtunut ihan kummallista Joulupukin konttorissa”, sanoi Karoliina heti, kun sai keittiön oven auki.

”Istuhan Karoliina siihen pöydän viereen, niin kaadan sinulle kahvia. Näytät aika säikähtäneeltä”, Joulupukin Muori sanoi.

”Olenhan minä. Kyllä minä olen. Hämmentynyt kerrassaan. Tavattomasti.”

”Mitä nyt sitten on tapahtunut”, Muori kysyi.

”Kun en tiedä. Outoa. Outoa kerrassaan. Vallan kummallista. Kun muistiinpanokirja.... Eihän se edes ole mahdollista”, Karoliina ihmetteli.

Ja niin ihmetteli Muorikin. Tavallisesti niin säntillinen ja rauhallinen Karoliina oli aivan poissa tolaltaan. Hädin tuskin hän saattoi maistella kuumaa kahviaan.

”Jospa juot ihan rauhassa ja menemme sitten yhdessä katsomaan”, Muori rauhoitteli.

***

Muori tuli Joulupukin konttorin ovelle edellä ja Karoliina seurasi häntä varovaisesti ja epäröiden.

”Oletko oikein laittanut ovenkin lukkoon”, Muori ihmetteli.

”Juu, kyllähän minä. Ihan vaan varmuuden vuoksi”, sanoi Karoliina ja kaivoi avaimen taskustaan.

”Jospa sinä”, hän ojensi avaimen Muorille.

Muori käänsi avainta lukossa ja niin hän ja Karoliina saivat hämmästyksekseen nähdä viiden poron nukkuvan umpi unessa Joulupukin konttorin lattialla.

”No mutta, onhan tämä merkillistä, vallan kummallista”, päivitteli Muorikin.

”Kröhöm”, hän sitten rykäisi äänekkäästi ja uudelleen. ”Kröhöm.” Mutta porot eivät hievahtaneet.

”No niin, heräilkääpäs nyt siinä”, Muori taputti lattialla nukkuvaa Petteriä lavalle.

”Joulu”, hörähti Petteri unissaan ja käänsi kylkeään.

”Petterii”, Muori huhuili. ”Yritäpäs nyt vaan herätä.”

”Kjuuh... Voi kauhistus.” Petteri pomppasi lattialta niin että Muorikin säikähti.

”Voi sentään”, se sai sanotuksi.

***

Muutkin porot heräilivät hyvin hämmentyneen näköisinä.

”Voisi olla selityksen paikka. Vähintään. Miksi te täällä olette nukkumassa ettekä porotalleilla? Siellä olisi paljon mukavampaakin, pahnat ja kaikkea”, Muori ihmetteli.

”Niiiin, miksiköhän me täällä olemme.” Porot näyttivät Muorin ja Karoliinan mielestä epäilyttävän salailevilta.

”Tuota”, hidasteli Petteri.

”Niin juuri, niin juuri”, muut säestivät.

”Emmehän me.”

”Niin, emme.”

”Tuleekos teiltä tälle jokin selitys”, Muorin ääni pikkuisen tiukkeni.

”No kun.”

”Kuka keksi, että tänne päästään nukkumaan”, ärhenteli porokoira Pikikaulakin.

”En minä.”

”Enkä minä ainakaan.”

”Mitäs me muuten täällä teemme”, säesti Petterikin.

”Kuulkaas nyt. Niitä selvityksiä pitäisi saada, eikä venkoilua”, Muoria tuskastutti. ”Sanopas nyt Petteri, ettei tarvitse hakea Joulupukkia tänne.”

”Ei missään tapauksessa”, Petteri hätääntyi.

”Meillä on ollut pieni järjestely ja kävimme sen toteuttamassa. Tämän piti jäädä aattoaamun yllätykseksi”, sanoi Petteri vaisusti.

”Vai yllätys. Kyllä te siinä ainakin onnistuitte. Karoliina on vieläkin ihan hädissään”, huomautti Muori Petterille.

”No kun”, Petteri epäröi edelleen.

”Nyt suoraan”, Muori opasti.

”Niin. Kun lahjasäkit ovat jo monta vuotta olleet niin kuluneet ja on saanut pelätä, että lahjat putoavat kyydistä, me päätimme tehdä uudet säkit.”

”Vai uudet säkit. Mutta ei se selitä, miksi te täällä konttorissa nukutte?”

”Me ajattelimme, että tuomme ne tänne odottamaan kuorman pakkaamista ja viemme vanhat pois. Mutta sitten meitä rupesi niin ankarasti nukuttamaan, että pari meistä nukahti. Emmehän me voineet heitä tänne yksin jättää”, Petteri selitti.

”Hyvä on. Hyvä on. Näyttäkääpäs nyt niitä uusia säkkejä”, Muoria jo hymyilytti.

”Ohhoh”, Muori ja Karoliina huokasivat, kun Petteri nosti yhden niistä esille.

”Niin hienot. Ja hauskat. Oikein porokirjailuja ja tonttuja ja kuukkelikin.”

”Kyllä nämä ovat hienot”, Muori ja Karoliina kehuivat vielä uudelleen.

”Mutta”, hätääntyi Petteri. ”Ettehän kerro Joulupukille. Tämän piti olla yllätys”, Petteri pyysi.

”No, emme kerro”, Muori lupasi.

Ja niin Joulupukki sai aattoaamuna yllätyksensä, kun uudet hienot säkit tuotiin pakattaviksi.

Hyvin sujui sekin joulu.

MAIKKI KULMALA

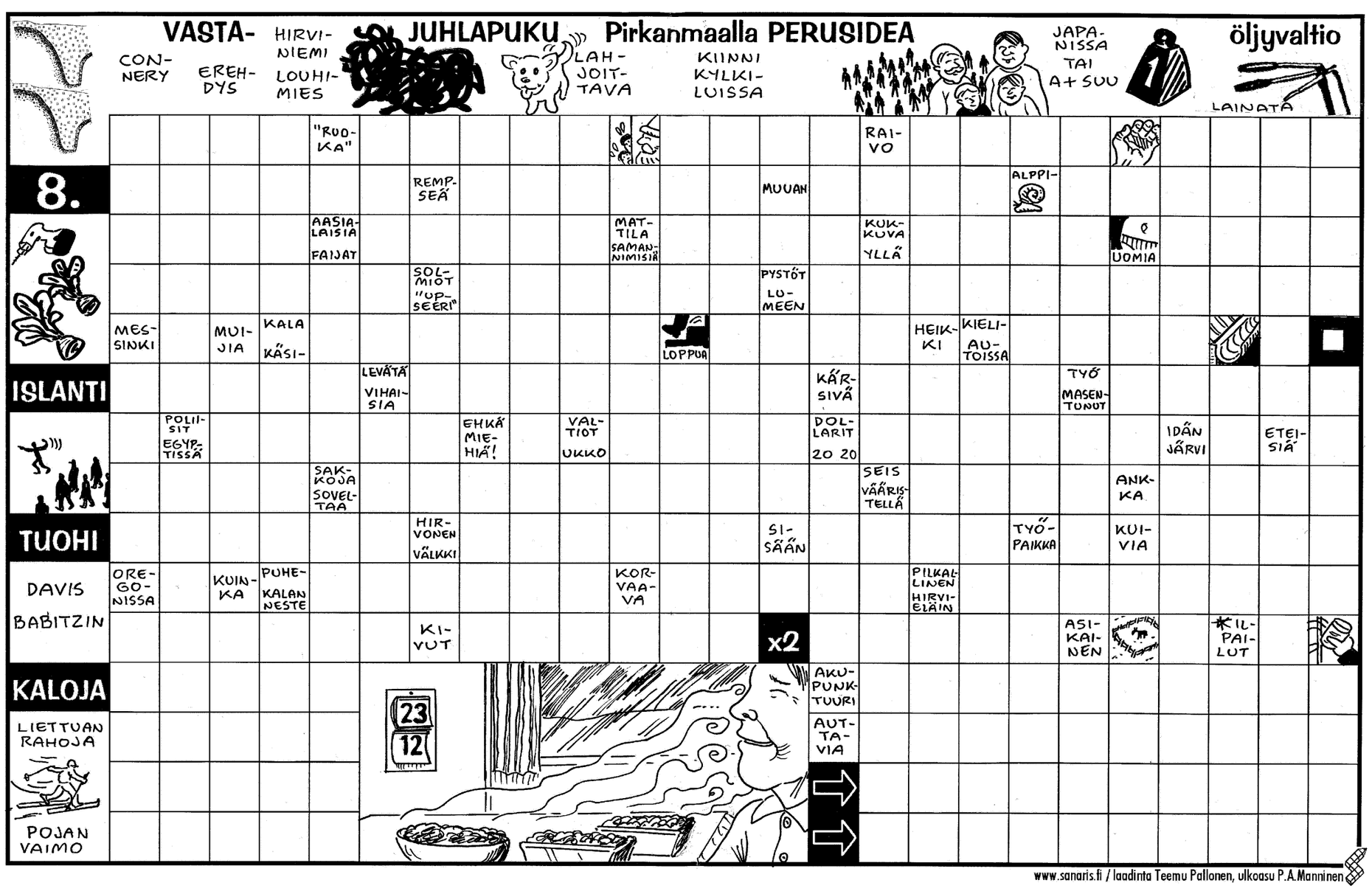

www.sanaris.fi / laadinta Teemu Pallonen, ulkoasu P.A.Manninen